

י ל י ל

בית הקפה או המסעדה הממוצעת, אלא שבהם
ת המפות... האיש המוציא כיום סכומים גדולים
קָר פעם לכמה חדשים. עובדי ציריות זרות..."

ה שאנסאל מ. קזינו" שרה שירי געגועים ב־12 שפות בקולה הרווה, משתפת, בבתים חוזרים,
את הקהל בשירתה. "צריך להכניס את הנשמה בשיר, כדי שיעריכו אותך", אומרת הזמרת העלגלה.
האמנים מתחלפים בבארים תוך זמן קצר. "לאנשים נמאס לראות כל ערב אותם הפנים", מסימת אלה.

אנטוניו, זיופין או פרננדו. ספק אם
היו מצליחים להופיע בכל מקום אחר בעולם
— אך בתעשיית הבידור הצעירה של ישראל
לא הקפידו המבקרים במיוחד.
אלם ככל שרבו מועדוני הלילה נעשו המ־
בקרים בררנים יותר. הם גם לא הוציאו את
כספם באותה קלות ורחבות יד. כדי למשוך
אותם היה צורך בתוכניות טובות יותר.

פחות כסף בכיסים

להקת רקדנים כושים מקובה, זמר סווינג
אנגלי, רקדנית בטן יוונית, זוג קומיקאים
צרפתי תחרו על רכישת קהל המוע־
דונים. הם הובאו ארצה על ידי אמרגני
מיוחדים. קיבלו את שכרם עלידי העברות
הון או חילופי אמנים. נוכחותם ייקרה את
הבילוי, אם כי לא בצורה גלוויה. מחיר
כרטיסי הכניסה, הגבוה ברוב המועדונים,
לא הועלה. במקומות אחרים הוא אף בוטל;
בעל הבית הוסיף אותו לחשבון הסופי.
לחשבון זה אין גבול. זוג המחליט לק־
מץ בהוצאות, יכול לבלות כמה שעות במ־
קום, להסתפק בהזמנת שתי כוסות יין בל־
בד. או שהוא יכול להוציא כמה עשרות
לירות ליד הבאר. עד לפני שנה, נמנו רוב
המבקרים על הסוג השני. עתה ירד מספר
המבקרים כמעט לחצי ואילו החשבון הממו־
צע ירד אף הוא במידה ניכרת.

הלקוחות הטובים שוב אינם צעירים שה־
רוויחו שכר עבודה גבוה בבתי מלאכה ומא־
חורי הגה של מונית. האיש המוציא כיום
סכומים גדולים בשעות שאחרי הצות הליל
הוא בעל עסקים מצליח, אדם שמס ההכנסה
אינו יודע על קיומו, קצין צבא המבקר פעם
לכמה חודשים עם בחורה שהוא רוצה לעשות
עליה רושם. אפשר גם למצוא עובדי ציריות
זרות שמכרו תיבת וויסקי, נהנו מן העיסקה.
כשהם עוזבים את המקום, לאחר שהתזו־
מורת השמיעה את הצליל האחרון, נפרדים
הם בניפנוף חיבה מן המלצר: "לילה טוב."
בתוך הם נמשכים בדמות אמנית המבקר

רמבה ו" לוליסה היא תערובת של דם כושי־
וספרדי, מעוררת בטמפרמנט הסוער שלה, המת־
בטא בשיריה וריקודיה, את כל באי "חינגא".
בעלה מופיע אף הוא בתכנית יחד עם אחיו,
כשהם מתופפים על תוף ארוך תוך כדי ריקוד.
הם הגיעו ארצה אחרי שורת הופעות בקפריסין,
לוליסה השחרחרת מלמדת ב"חינגא" שירה בצבור בספרזית.

אוריה מתעוררת, השמלות הרחבות מתנופפות, הרגליים שועטות בקצב הסוינג

של האווירה הנעימה. "הקהל שלי הוא מתון יותר,
בעל המקום. התיירים הבאים למקום, אינם שונים